ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Emanoil HAȘOTI

„COPIII NOȘTRI FOTBALIȘTI SÎNT, ÎNCĂ DIN START, LA DISCREȚIA UNEI INSTRUIRI GREȘITE“

Această discuție cu antrenorul Emanoil Hașoti de la F.C. Constanța a durat cîteva ceasuri. Și poate că ar mai fi durat mult, dacă nu s-ar fi apropiat ora jocului de antrenament, de la mijloc de săptămînă.

Hașoti este — încă — un antrenor tînăr. El compensează relativa sa lipsă de experiență cu foarte interesante aptitudini de analiză și sinteză. Hașoti nu este ceea ce se cheamă „un fost jucător pe banca antrenorului“, adică un fotbalist care continuă să... joace, fără să facă necesarele comparații cu anii care trec. Hașoti știe că o generație nu seamănă una cu alta și că trecerea anilor modifică fotbalul, pe nesimțite. Iată de ce îl socotim pe Hașoti un antrenor modern, în pas cu rapida curgere a fotbalului.

Interviul de față — vă rog să iertați inovația — nu mai păstrează forma clasică a întrebărilor și răspunsurilor. Din economie de spațiu, vă rog să-i permiteți reporterului să prezinte doar răspunsurile. Cititorul e rugat doar să-și imagineze întrebările.

...Aveți dreptate. Anul trecut, F. C. Constanța s-a prăbușit pe neașteptate, căzînd din vîrful clasamentului, pînă în zona retrogradării. Cred că principala greșeală aparține antrenorului Hașoti. Era vremea cînd mizam foarte mult pe lucrul de intensitate, considerîndu-l ca fiind o treaptă superioară lucrului de rezistență. După ce am ajuns lideri, a intervenit o pauză, impusă de programul echipei naționale. Jucătorii s-au relaxat timp de patru zile, într-un turneu în Bulgaria. La întoarcere am comis imprudența de a le permite, în bloc, să fie nuntași. Se căsătorea extremul stînga Turcu. Această permisiune a avut un efect psihologic negativ. S-a creat impresia că F. C. Constanța nu mai are probleme. (Cel puțin aceasta a fost interpretarea dată de jucători). La reluarea campionatului, am călcat cu stîngul. Am reflectat asupra cauzelor insuccesului, care s-a repetat după o săptămînă, și am ajuns la concluzia pripită că aș fi forțat lucrul de intensitate. Schimbînd metoda, am căzut din lac în puț. Lucrul cantitativ, suprapus în această perioadă, a dereglat echipa. Astăzi, după aproape un an, mi-am reconfirmat ideea că lucrul de intensitate înseamnă saltul calitativ în fotbalul nostru.

...Antrenorul român se află, de cele mai multe ori, într-o menghină. De o parte, îl string jucătorii, de cealaltă parte — conducerile de club. Vă rog să mă credeți, am fost în R. F. Germania Dacă aș lucra, în România, cît lucrează Lattek, antrenorul lui Bayern München, aș fi dat afară în două săptămîni.

...La noi în țară nu există principii generale de metodică a antrenamentului. Dacă îmi permiteți, aș spune că I.E.F.S.-ul nu face cercetări proprii, ceea ce este de neconceput. De cele mai multe ori, importăm ceea ce ne convine. Dar de aici și pînă la o conduită metodică generală în antrenament este o cale lungă.

...Universitatea Craiova nu datorează totul atacului său. Principalul ei pivot este apărarea, care permite atacului să joace fără grijă.

...Împărtășesc părerea antrenorului Andrei Sepci, care spune că echipele noastre pot juca cel mult 30 de minute la nivelul fotbalului internațional. După părerea mea, cu generația actuală de jucători nu se poate face un lucru deosebit în această direcție. E nevoie de o generație tînără, cu care să se lucreze altfel, încă din copilărie, la capitolul educației fizice.

...Cred că antrenorii noștri sînt mai bine pregătiți decît cei străini, cu renume. Vă mărturisesc că antrenorul Schlott de la F. C. Köln nu cunoaște nici mecanismul fiziologic al încălzirii. Diferența dintre el și noi este, însă, aceea că elevii lui se consacră cu adevărat fotbalului, cu un instinct care depășește orice teorie. Cei mai mulți dintre fotbaliști vest-germani se aruncă în mașină, imediat după meci, în trening, ca să ajungă cît mai repede acasă. Acolo începe marea perioadă a recuperării, care este o problemă esențială în fotbalul modern.

...Urmărindu-i pe copii noștri, fotbaliști, îmi dau seama că ai sînt — încă din start — la discreția unei concepții greșite privind instruirea. La vîrsta copilăriei, noi doar „pălmuim“ mingea, valorificîndu-ne îndeminarea naturală. În alte țări, copiii nu încep cu pașele mici ale miuței. El lovesc mingea cu putere, urmărind-o în alergare. Așa se realizează un plus de tehnicitate și un plus de pregătire fizică. Rămîn la convingerea că fotbaliștii noștri nu au o tehnică utilă. Ei impresionează, în fond, doar prin îndeminare, ceea ce nu-i același lucru.

...Sînt partizanul lucrului de intensitate. Dar, dacă forțezi prea mult, fără să dozezi, cu fotbaliștii generației noastre de astăzi, ești pierdut.

...O echipă de fotbal nu poate trăi fără un lot complet. F. C. Constanța, se află, în momentul de față, în situația favorabilă de a nu avea senatori de drept. Cel puțin cinci-șase posturi sînt deschise concursului, în fiecare duminică. Un „11“ definitiv amorțește ambiția rezervelor — care sînt nu mai puțin de șapte — și provoacă — de cele mai multe ori — clemența antrenorului față de actele de indisciplină.

...Un mare adevăr pe care mi l-a spus Lorant, antrenorul lui Kickers Offenbach : **„Ascultă, Hașoti, noi, ungurii, și voi, românii, sîntem mai buni fotbaliști decît vest-germanii. Și, totuși, ei obțin rezultate superioare, dintr-un motiv foarte simplu : în timp ce ei ar fi oricînd bucuroși ca terenul de fotbal să se lungească cu 10 m și să se lățească cu 5, noi am fi tare fericiți ca terenul să se scurteze cu 10 m și să se îngusteze cu 5“.**

...Pentru că fotbaliștii noștri simt teribil nevoia de a bea o bericică după meci sau după antrenament, eu, în calitate de antrenor, resimt și mai mult nevoia unei săli utilate pentru recuperare. Din păcate, acest lucru nu există la F. C. Constanța. Și e păcat. O singură oră de recuperare după antrenament ar elimina 50 la sută din oboseala acumulată.

...În momentul de față, Tănase de la F. C. Constanța este un jucător mult mai bun decît cei care s-au perindat în ultima vreme, pe extrema dreaptă, în echipa națională. Tănase muncește extraordinar. Este un fotbalist model, acum, la 29 de ani. A absolvit școala de maiștri. Dar nu se mulțumește cu puțin. Vrea să-și termine liceul. În fiecare seară, el urmează cursurile seralului. Se culcă mai tîrziu decît ar fi cazul, aproape de miezul nopții, dar poate că e mai bine așa. Fotbalul este mai mult decît o sumă aritmetică a eforturilor consumate.

...În fotbalul nostru se lucrează mult la instruire. Din păcate, acest lucru se face la Divizia A, care ar trebui să fie doar perioada întreținerii bagajului tehnic. Bagajul tehnic e în general scăzut. Acest lucru e confirmat de faptul că, deseori, un fost atlet poate să ajungă în Divizia A după o „spoială“ tehnică de 2—3 ani. În copilărie, am jucat patru ore dimineața pe plajă, la Mangalia, și alte patru ore după masă, pe maidan. Mi-am format un bagaj tehnic suficient. Dar, nici astăzi nu știu să lovesc mingea cu capul. De ce? Era foarte greu să înveți acest procedeu cu mingea de cîrpă. Sper că acest exemplu este sugestiv pentru direcțiile de dezvoltare a tehnicii copilului. Oricum, trebuie făcut ceva pentru înmulțirea numărului orelor de care să dispună copilul în vederea însușirii tehnicii.

...Un alt aspect al dezvoltării fotbalistice a copiilor. La noi, în fotbal, se pune, din păcate, problema echipelor, nu a jucătorilor. La noi, chiar cu piticii de 10—12 ani, antrenorul vrea SĂ-I CÎȘTIGE ECHIPA. Așa stînd lucrurile, el nu depune un efort pentru perfecționarea individului fotbalistic. Centrele de copii sînt obsedate și ele de victoria echipelor. Dar, între a obține o cupă minusculă pentru nu știu ce turneu de pitici cîștigat într-o vară, și a oferi unei echipe divizionare un mare talent, produs prin dezvoltarea personalității fotbalistului copil, alternativa a doua este mult mai logică și mai utilă fotbalului.

...Nu am încredere în antrenorii care imaginează scheme tactice și care îi dădăcesc prea mult pe jucători, în timpul jocului. Un antrenor care oferă jucătorilor „chei miraculoase“ pentru desfacerea apărărilor adverse vrea numai să iasă în evidență. Eu cred că sfaturile date jucătorilor trebuie să se refere la principii. De pildă, distanța dintre compartimente, viteza ieșirii din apărare în atac, etc., etc. Nu cred în schemele care fixează, înainte de meci, culoare și combinații.

...Echipa națională din ultimii doi ani a fost o echipă formată din jucători cu afinități tehnico-tactice. Aceste afinități au fost atît de pregnante, încît ansamblul a fost mai puternic, chiar cu jucătorii contestați de care a dispus. Un exemplu : Sătmăreanu a fost contestat de-a lungul anilor, dar a avut afinități speciale pentru jocul în cadrul ansamblului. Culmea e că astăzi, dacă stau să mă gîndesc la fundașii dreapta din ultimii cinci ani, nu reușesc să găsesc unul care să fi fost cu adevărat nedreptățit de prezența lui Sătmăreanu.

...Problemele fotbalului nostru sînt uimitor de simple. Prima este aceea că profesorii de educație fizică din școli nu iubesc fotbalul și nu se gîndesc să-i pregătească fotbaliști puternici. A doua problemă este aceea că fotbalistul matur nu este în situația de a fi obligat să dea totul pe teren și de a-și pregăti evoluția duminicală printr-o viață sportivă. Și, vă rog să notați, vă vorbește un antrenor cu o echipă mult mai cuminte decît altele.

...Care e soluția? Soluțiile operative, de conjunctură, chiar radicale, nu pot compensa necesitatea soluției de fond, în jurul căreia ar trebui organizată o mare dezbatere.

Ioan CHIRILA

DIALOG CU CITITORII

INVITAȚIE PENTRU VALEA TROTUȘULUI. Toma **Tibol** (Comănești) revine cu o nouă scrisoare, cu două noi probleme. **„Vă rog să transmiteți celor ce se ocupă cu descoperirea talentelor că și pe Valea Trotușului există tineri foarte dotați pentru fotbal, care — mai devreme sau mai tîrziu — pot deveni jucători de certă valoare. Dar, deocamdată nimeni, dar nimeni dintre cei care ar trebui să fie interesați, nu vine la Comănești, uitîndu-se că Margasoiu și Pruteanu de la noi au plecat...“.**

Așadar, stimați tovarăși care vă ocupați cu descoperirea de noi jucători, faceți-vă drum și mai treceți, din cînd în cînd, și pe frumoasa Vale a Trotușului. Sînteți invitați.

● **CINE POATE OFERI SOLUȚIA ?** „Onorată redacție. Mă numesc **Ion Popescu** și vă scriu din Medgidia, orașul meu, care, an de an, crește văzînd cu ochii. S-au realizat foarte multe lucruri frumoase pe la noi, în toate domeniile, inclusiv sportul. Tenis de masă, popice, șah — iată sporturi la care au început să se organizeze interesante competiții. Dar gîndurile noastre, inimile pasionaților sportului rămîn pe veci dăruite tot fotbalului. De aici, de la noi, au plecat la Constanța jucători ca **Moroianu, Mănescu, Pleșa, Tufan.** Și acum avem în oraș jucători buni care activează în cele două echipe de „C“ — I.M.U.M. și Cimentul ! De ani de zile aceste formații luptă să intre în Divizia B. De ce nu reușesc ? Pentru că nu există interesul necesar realizării promovării atît de mult dorite. Și ce frumos salt s-ar face dacă tot ce are, acum, mai bun fotbalul nostru din Medgidia s-ar uni sub același crez ! Exemplul cel mai concludent l-a oferit un meci, disputat, recent, între o selecționată a orașului și F. C. Constanța (0—0). Spre bucuria lui **Hașoti** și **Comăniță**, F.C.-ul a fost „întins“ la maximum, selecționata noastră evoluînd foarte bine. De fapt, aici am vrut să ajung, stimată redacție, pentru a pune o întrebare absolut legitimă : de ce nu fuzionează aceste două echipe pentru a forma una puternică, ambițioasă, bine sprijinită de oraș, pentru a promova și a se menține în Divizia B ? N-ar fi frumos ?“.

— Sigur că ar fi frumos. Dar problema nu poate fi rezolvată din... afară, ci doar de dv., cei din Medgidia.

● **SCRISOARE DIN IUGOSLAVIA.** Învățătorul **Petru Lăpădat** din Vlajkovac (Iugoslavia) ne-a expediat o scrisoare în care își spune convingător „of“-ul său : **„Îmi pare foarte rău că echipa României a pierdut la Leipzig. Cu atît mai mult, cu cît ea a pierdut nu pentru că jucătorii români au fost mai slabi sau lipsiți de dibăcie, ci din cauza modului greșit cum au înțeles ei să-și apere șansele, din cauza metodei ineficace de a ataca : pase scurte, repetate, pe jos, acțiuni individuale, fără șuturi la poartă. Părerea mea sinceră este că, atîta timp cît echipa națională nu-și va schimba sistemul de joc, ea nu va putea obține rezultate de prestigiu...“.**

— Exact despre așa ceva vorbea și **Dinu**, căpitanul „tricolorilor“, imediat după meciul de la Leipzig. Primele semne ale schimbării modului de a acționa în teren s-au văzut în partida cu Finlanda. E un început semnificativ, iar învățămintele lui foarte clare.

● **CU MAI MULTĂ VOINȚĂ...** O cititoare, **Georgeta Ciontea** (Oltenița), mare amatoare de fotbal, ne adresează o întrebare la care, credem noi, adevăratul răspuns îl poate da doar cel în cauză. Or, cel în... cauză nu-i nimeni altul decît jucătorul lui F. C. Constanța, **Aurel Lică**. Dar iată întrebarea : **„Eu consider că Lică, dacă ar avea mai multă voință, ar putea face parte din lotul echipei reprezentative. Dumneavoastră ce credeți ?“.**

— Credem ce... credeți și dv. Pentru că, într-adevăr, **Lică** e un jucător bun, cu viteză și dribling derutante. Îi lipsește însă forța, absolut necesară în confruntări cu adversari de mîna întîi, și, mai ales, voința.

● PE SCURT ●

Dumitru Rusu (Satu Mare) : Nu poate fi schimbată, oricum și oricînd, data de apariție a revistei ; **Ioan Balogh** (Făgăraș) : Colegul dv. are dreptate. În finala Campionatului Europei de anul trecut s-au întîlnit R. F. Germania — U.R.S.S. (3—0). Pentru locurile 3—4 au jucat Belgia și Ungaria (2—1).